

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **V.B.**
bytem [REDACTED]
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, č. j. OD 333/17-2/67.1/17103/Rg,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje dne 29. 3. 2017, č. j. OD 333/17-2/67.1/17103/Rg, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberce, odboru dopravy (dále jen „magistrát“) ze dne 31. 1. 2017, č. j. MML142107/16/3946/OD/Kro (dále jen „rozhodnutí magistrátu“).
2. Rozhodnutím magistrátu byl žalobce shledán odpovědným za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 10 odst. 3 uvedeného zákona. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla ■■■■, registrační značky ■■■■, nezajistil, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když bylo zjištěno, že dne 19. 9. 2015 minimálně v době od 12:00 do 12:09 hod. v Liberci na Tržním náměstí stál řidič s výše uvedeným vozidlem z nedbalosti na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem (označeném dopravní značkou IP 13c) bez viditelně umístěného platného dokladu o zaplacení parkovného, čímž byl porušen § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městskou policií Liberec byl dne 7. 10. 2015 oznámen shora popsáný přestupek neznámého pachatele. Součástí správního spisu je dále fotodokumentace městské policie zachycující parkování předmětného vozidla bez umístění platného parkovacího lístku ve vozidle, datum a čas parkování, dopravní značení parkoviště s parkovacím automatem (dopravní značka IP 13c) s dodatkovou tabulkou o časech zpoplatněného parkování a mapa místa přestupku.
4. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Byl proto výzvou ze dne 12. 10. 2015 vyzván k zaplacení určené částky za správní delikt provozovatele vozidla a současně byl poučen o tom, že může označit řidiče vozidla, který se popsáného přestupkového jednání s vozidlem dopustil.
5. Dne 11. 11. 2015 žalobce prostřednictvím svého zmocněnce, právnické osoby ■■■■ s. r. o., sdělil magistrátu, že předmětné vozidlo řídil pan ■■■■, bytem ■■■■.
6. Dne 14. 7. 2016 provedl magistrát záznam o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyl zjištěn pachatel přestupku.

7. Dne 6. 12. 2016 vydal magistrát příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným z jiného správního deliktu proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za který mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 14. 12. 2016 odpor.
8. Dne 15. 12. 2016 předvolal magistrát žalobce k ústnímu jednání a podle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ho vyzval k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 21. 12. 2016 požádal magistrát, aby mu byl poskytnut protokol o ústním jednání, policejní spis v dané věci, soupis správního spisu a podklady, na základě kterých magistrát zjišťoval pachatele přestupku.
9. Ve věci proběhlo dne 25. 1. 2017 ústní jednání bez přítomnosti žalobce i jeho zmocněnce. Při tomto jednání byla předložena fotodokumentace z místa přestupku, situační plánek zaparkovaného vozidla, oznámení o přestupku, výpis z centrálního registru vozidel. Magistrát měl za dostatečně prokázané, že byly naplněny znaky správního deliktu proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 tohoto zákona.
10. Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2017 uznal magistrát žalobce vinným ze shora popsaného správního deliktu. Magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při rozhodování vycházel z oznámení o přestupku ze dne 7. 10. 2015, z fotodokumentace z místa přestupku, ze které je zřejmé místo zaparkovaného předmětného vozidla v Liberci na Tržním náměstí, ze situačního plánu místa přestupku a z výpisu z centrálního registru vozidel ze dne 12. 10. 2015. Magistrát konstatoval, že se osobu uvedenou jako řidiče vozidla pokusil kontaktovat, ale bezvýsledně. Vzhledem k tomu, že do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyl zjištěn pachatel přestupku, byl přestupek podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložen. Magistrát se dále zabýval tím, zda byly splněny podmínky odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Podmínka uvedená v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. že se jednalo o neoprávněné zastavení a stání, byla splněna a toto jednání bylo řádně zdokumentováno písemně i fotograficky. Ve správním řízení bylo zjištěno, že vozidlo registrační značky ■■■ stálo dne 19. 9. 2015 minimálně od 12:00 do 12:09 hod. na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem (dopravní značka IP 13c) na Tržním náměstí v Liberci bez viditelného umístění platného dokladu o zaplacení parkovného. Toto jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž byla naplněna i podmínka § 125f odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Uvedené porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích nemělo za následek dopravní nehodu a byla tak splněna i podmínka dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl zproštěn odpovědnosti provozovatele vozidla, za spáchaný správní delikt odpovídá a lze mu uložit sankci pokuty v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. V tomto případě byla magistrátem uložena žalobci pokuta dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí.

11. Proti rozhodnutí magistrátu podal žalobce dne 15. 2. 2017 blanketní odvolání, které ani k výzvě magistrátu nedoplnil.
12. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 3. 2017 žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí magistrátu ze dne 31. 1. 2017 potvrdil. Žalovaný konstatoval, že magistrát postupoval v souladu se zákonem o silničním provozu, správním řádem a přestupkovým zákonem a vyvinul maximální úsilí k vyřešení uvedeného přestupku s osobou řidiče, kterého označil žalobce. Žalovaný zdůraznil, že je mu z úřední činnosti známo, že zmocněnec žalobce, společnost ■■■ s. r. o., zastupuje i jiné účastníky v řízení o jiných správních deliktech podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a jako řidiče vozidel, s nimiž ke spáchání správního deliktu došlo, opakovaně uvádí ■■■, bytem ■■■. Vzhledem k tomu, že různí účastníci řízení mají různá bydliště, jeví se označení této osoby jako řidiče jejich vozidel vysoce nepravděpodobné. Dále se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval splněním podmínek odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Podle žalovaného bylo prokázáno, že dne 19. 9. 2015, minimálně v době od 12:00 hod do 12:09 hod, stál řidič s vozidlem tov. zn. ■■■ registrační značky ■■■ na Tržním náměstí v Liberci z nedbalosti na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem (IP 13c) bez viditelně umístěného dokladu o zaplacení parkovného. Tímto byl porušen § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto porušení vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Formální znak je naplněn nerespektováním dopravního značení a z něho vyplývajících povinností stanovených obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích. Materiální znak spočívá v tom, že jednání nezjištěného řidiče porušilo zájem společnosti na bezproblémovém provozu parkoviště s parkovacím automatem. Ke spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu došlo porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla podle § 10 odst. 3 tohoto zákona, neboť je provozovatel povinen zajistit, aby v případě užívání pozemní komunikace vozidlem byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tuto stanovenou povinnost nezajistil, a proto mu bylo možné uložit pokutu podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Pokuta byla uložena dle žalovaného ve zcela odpovídající výši.

II. Žaloba

13. Žalobce namítal, že magistrát měl vést o všech správních deliktech žalobce společné řízení, jak to vyplývá z § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Žalobce k tomuto žalobnímu bodu navrhl provést důkaz výzvami podle § 125h zákona o silničním provozu ke správním deliktům ze dne 2. 5. 2015, ze dne 9. 5. 2015 a ze dne 16. 5. 2015 a příkazem ze dne 17. 9. 2015, jímž byl žalobce ze spáchání uvedených správních deliktů uznán vinným.
14. Žalobce dále v žalobě tvrdil, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, neboť po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již nelze zahájit řízení o přestupku s jeho pachatelem, i přesto, že by se jeho vina dala prokázat. Absolutní objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je zcela v rozporu se zásadou správního trestání a

presumpcí nevinny. Toto ustanovení dle žalobce obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla nemůže ovlivnit chování řidiče vozidla při samotné jízdě. Provozovatel vozidla je oprávněn se domnívat, že osoba, která vozidlo řídí, dodržuje povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu. Žalobce navrhl soudu přerušení řízení, protože Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

15. Správní orgán se dle žalobce také nezabýval otázkou souladu zpoplatnění užití pozemní komunikace s právními předpisy, zejména dodržením podmínek ustanovení § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Ve výroku rozhodnutí magistrátu dle žalobce chybí uvedení nařízení magistrátu, které by upravovalo zpoplatnění parkovacích stání v Liberci i konkrétní ustanovení právních předpisů, které měl svým jednáním žalobce porušit. Pokud nebyly splněny podmínky pro zpoplatnění některých úseků pozemních komunikací, nemohl žalobce spáchat správní delikt, protože by obci nevzniklo právo na úhradu parkovacího poplatku, ale došlo by na straně obce k bezdůvodnému obohacení. Magistrát se měl zabývat tím, zda byly naplněny podmínky zpoplatnění předmětné pozemní komunikace podle § 23 zákona o pozemních komunikacích vydáním nařízení obce, které by určilo zpoplatněné úseky pozemních komunikací, a zda obec vydala příslušné cenové rozhodnutí, kterým stanovila výši parkovacího poplatku. Magistrát v rozhodnutí neuvedl ani to, zda byl parkovací automat v místě spáchání správního deliktu funkční, zda byl v přiměřené vzdálenosti od parkovacích míst a zda výše poplatku byla v souladu s cenovým rozhodnutím. Nebylo také zjištěno, zda se v místě spáchání správního deliktu jednalo o místní komunikaci nebo například komunikaci účelovou, na které není možné provozovat podle § 23 zákona o pozemních komunikacích placené parkoviště.
16. Dle žalobce je výrok rozhodnutí magistrátu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť v něm nebylo jasně specifikováno, kde konkrétně stálo žalobcovo vozidlo na Tržním náměstí v Liberci. Žalobce zdůraznil, že dopravní značka IP 13c neplatí pro celý prostor tohoto náměstí. Žalobce navrhoval provést důkaz obrazovou přílohou, kterou k žalobě přiložil.
17. Z výroku rozhodnutí magistrátu dle žalobce nelze seznat ani to, zda měl údajný správní delikt za následek dopravní nehodu, tj. nejsou z něj patrné všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu.
18. Z popisu spáchaného skutku ve výroku rozhodnutí magistrátu také dle žalobce nelze dovodit, že řidič vozidla porušil dopravní značku IP 13c, neboť z významu této dopravní značky nevyplývá povinnost řidičů umístit viditelně parkovací lístek.
19. Žalobce dále konstatoval, že výrok rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 správní řádu, neboť neobsahuje ustanovení ohledně sankční sazby, na základě které došlo k vyměření pokuty. Ve výroku absentuje i odkaz na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které obsahuje pravidla pro výměru pokuty.
20. Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je také dle žalobce závěr o naplnění materiální stránky správního deliktu, neboť materiální stránkou správního deliktu se magistrát nezabýval.

21. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a žádal o naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
22. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí magistrátu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

23. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Ústní jednání ve věci

24. Ve věci proběhlo dne 30. 5. 2018 ústní jednání. Po zahájení jednání donesla pracovnice podatelny e-mailovou žádost právního zástupce žalobce o odročení jednání. K žádosti byla doložena kopie rozhodnutí o jeho dočasné pracovní neschopnosti od 14. 5. 2018. Soud omluvu nepovažoval za včasnou, neboť o odročení ústního jednání z důvodu dočasné pracovní neschopnosti od 14. 5. 2018 měl právní zástupce žalobce požádat dříve a nečekat s omluvou až na den nařízeného ústního jednání. Jednání proto proběhlo bez účasti žalobce i jeho právního zástupce. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Krajský soud při jednání doplnil dokazování příkazem ze dne 17. 9. 2015, č. j. MML163378/15/4438/OD/Kro, ze správního spisu magistrátu ve věci MML163378/15/4438/OD/Kro, který si soud nechal předložit. Bylo zjištěno, že příkaz byl žalobci doručen dne 18. 9. 2015 a právní moci nabyl dne 30. 9. 2015. Soud neprováděl dokazování výzvami, jejichž kopie jsou založeny na č. l. 5 až 7 soudního spisu ani mapou založenou na č. l. 16 soudního spisu, protože to považoval pro posouzení důvodnosti žaloby za nadbytečné.

V. Právní posouzení krajského soudu

25. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
26. Podmínky pro vedení společného řízení upravuje ustanovení § 125g zákona o silničním provozu. Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Toto ustanovení je obdobou § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, ke kterému se již Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti několikrát vyjádřil, přičemž tyto závěry lze vztáhnout též na § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu.

27. Smysl a účel § 57 odst. 1 zákona o přestupcích podrobně vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, publikovaném pod č. 2248/2011 Sb. NSS. V něm dovodil, že při trestání správních deliktů týmž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů, neboť úprava zákona o přestupcích je ve vztahu k trestání souběhu přestupků na rozdíl od úpravy trestněprávní neúplná (obdobně lze hovořit o neúplnosti úpravy zákona o silničním provozu ve vztahu k trestání souběhu správních deliktů). Trestněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26). Tresty ukládané při postihu souběhu trestných činů „představují pro pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že pachatel se dopustil dalšího trestného činu, aniž byl varován odsuzujícím rozsudkem týkajícím se dřívějšího trestného činu“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: cit. dílo, str. 301).

28. Z doplněného dokazování vyplynulo, že příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání tří správních deliktů (dne 2. 5., 9. 5. a 16. 5. 2018) podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona byl žalobci doručen do datové schránky dne 18. 9. 2015 a dne 30. 9. 2015 nabyl právní moci. Ke spáchání nyní projednávaného správního deliktu došlo dne 19. 9. 2018, tj. den poté, co byl žalobci doručen příkaz týkající se dřívějších správních deliktů. Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno výše, proto nelze o souběhu správních deliktů hovořit a § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu tak na projednávaný případ nedopadá.

29. Pro úplnost soud dodává, že samotné porušení tohoto ustanovení (tedy neprojednání sbíhajících se přestupků ve společném řízení) navíc nelze bez dalšího považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 6 As 74/2013 - 22).

30. Soud rovněž nemá za to, že by ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, bylo v rozporu s ústavním pořádkem. Smysl předmětné právní úpravy vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46. Ani Nejvyšší správní soud neměl pochybnosti o souladu předmětné právní úpravy s ústavním pořádkem, neboť jinak by nemohl o kasační stížnosti rozhodnout. Otázkou ústavnosti předmětné právní úpravy se pak Nejvyšší správní soud zabýval přímo např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, či ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015 - 31, v nichž dospěl k závěru o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem. Shodně ostatně nedávno judikoval i Ústavní soud, když zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 (srov. nález pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

31. K námitce, že rozhodnutí magistrátu je nepřezkoumatelné, protože se správní orgán nezabýval tím, zda byly naplněny podmínky zpoplatnění předmětné pozemní

komunikace podle § 23 zákona o pozemních komunikacích vydáním nařízení obce, které by určilo zpoplatněné úseky pozemních komunikací, a zda obec vydala příslušné cenové rozhodnutí, kterým stanovila výši parkovacího poplatku, krajský soud uvádí, že tyto otázky nebyl správní orgán ex offio povinen řešit, a žalobce žádnou námitku zpochybňující dodržení podmínek § 23 zákona o pozemních komunikacích v průběhu správního řízení nevznosl. Obdobně nelze magistrátu vytýkat, že nezkoumal, zda byl parkovací automat v místě spáchání správního deliktu funkční, či zda byl v přiměřené vzdálenosti od parkovacích míst apod.

32. Určuje-li § 4 písm. c) zákona o silničním provozu povinnost každému účastníku provozu na pozemních komunikacích respektovat dopravní značky, pak ten, kdo tak nečiní, porušuje zákon. Jestliže tedy neznámý řidič nerespektoval dopravní značku IP 13c, pak porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Soud poukazuje na § 12 odst. 1 písm. p) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Dle daného ustanovení se řidič musí řídit údaji na značce „parkoviště s parkovacím automatem“ (č. IP 13c), dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách). Z toho také vyplývá povinnost řidiče viditelně umístit platný doklad o zaplacení parkovného.
33. Soud dále posuzoval namítanou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nesrozumitelnost způsobenou nedostatečným popisem skutku neznámého řidiče, který naplňuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, a nedostatečným označením místa protiprávního jednání.
34. Judikatura správních soudů klade na výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu vysoké formální nároky. V obecné rovině soud konstatuje, že v „rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...), jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“ (dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, Sb. publikovaného pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty deliktu, posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 267/2016 - 15).
35. Požadavky kladené judikaturou na přesnost a nezaměnitelnost skutku, který je žalobci přičítán, dle názoru krajského soudu ve výrokové části správního rozhodnutí splněny byly. Výrok v relevantní části uvádí, že „minimálně v době od 12:00 hod. do 12:09 hod.,

stál řidič s vozidlem tov. zn. BMW, registrační značky x, na Tržním náměstí v Liberci, z nedbalosti na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem (označeném DZ IP 13c) bez viditelně umístěného platného dokladu o zaplacení parkovného.“ Z uvedeného je zřejmé, že spojení „na vyhrazeném parkovišti“ odkazuje na vyhrazené parkoviště v režimu značky IP 13c. Z vymezení skutku ve výroku je proto zřejmé, jaký režim parkování na místě, kde žalobcovo vozidlo stálo, platil. Místo, kde vozidlo stálo, je proto dostatečně přesně specifikované, zcela zřejmé je i z pořízené fotodokumentace, která zachycuje vozidlo žalobce s čitelnou SPZ stojící na vyhrazeném parkovišti v režimu dopravní značky IP 13c. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání kdekoli jinde na Tržním náměstí. Obdobnou věc stejně posoudil Nejvyšší správní soud už např. v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 - 30, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 267/2016 - 15. Krajský soud tak má za to, že správní orgán dostal svým povinností, když dostatečně určitě a nezaměnitelně konkretizoval skutek, pro který shledal žalobce vinným.

36. Žalobce také namítal, že ve výroku rozhodnutí mělo být uvedeno, že správní delikt neměl za následek dopravní nehodu. Celou aplikovanou právní normu v daném případě tvoří § 10 odst. 3, § 125f odst. 1, 2 a 3 ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Opomenutím výslovného uvedení § 125f odst. 2 ve výrokové části je chybou banální a čistě formální. Takového pochybení by samo o sobě nemohlo mít dopad na zákonnost rozhodnutí, navíc v situaci, kdy je § 125f odst. 2 citován v odůvodnění.
37. Součástí výroku o správním deliktu je dále výrok o trestu, tj. sankci, kterou správní orgán za správní delikt ukládá. Výroková část rozhodnutí tedy musí obsahovat též právní ustanovení, podle kterých byla uložena sankce za daný správní delikt. V posuzované věci prvostupňový správní orgán uvedl, že pokutu ukládá ve výši 1 500 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak dále uvedl, jakou pokutu je možné udělit za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. S ohledem na to, že ve zbytku výrok správního rozhodnutí nezavdává žádné pochybnosti stran toho, co bylo žalobci vytýkáno, neshledává krajský soud důvod pro zrušení správního rozhodnutí, pokud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána pouze podle ustanovení týkající se přestupku řidiče, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí), nebo s přihlédnutím k maximální hranici podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální (obdobnou věc shodně posoudil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 - 29).
38. Pokud magistrát ve výroku rozhodnutí nezmínil § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, nejedná se o pochybení. Smyslem § 68 odst. 2 správního řádu nepochybně není uvést veškerý výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování správní orgán reflektovat. Ustanovení zákona o silničním provozu obsahující kritéria, ke kterým správní orgán přihlíží při své správní úvaze o výměře sankce za správní delikt, nelze vnímat jako ustanovení, podle kterého by byla žalobci pokuta za správní delikt přímo uložena. Ustanovení

§ 125e odst. 2 zákona o silničním provozu se navíc týká právnických osob, což žalobce není.

39. K namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o posouzení materiální stránky (společenské škodlivosti) přestupku, soud konstatuje, že v běžně se vyskytujících případech jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Pouze pokud se k okolnostem naplňujícím formální znaky skutkové podstaty přidruží další významné okolnosti vylučující, aby jednáním byl porušen či ohrožen zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání nemůže být za přestupek označeno.
40. Žalobce však v řízení před správními orgány žádné skutečnosti, které by měly snižovat společenskou nebezpečnost jeho jednání, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn, neuváděl a neuvádí je ani v žalobě. Krajský soud má proto za to, že správní orgán I. stupně nebyl povinen otázku materiální stránky přestupku detailně rozebírat. Žalovaný pak k této otázce zcela dostatečně uvedl: „*Materiální znak je naplněn tím, že jednání nezjištěného řidiče porušilo zájem společnosti na bezproblémovém provozu parkoviště s parkovacím automatem.*“ Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek (viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48, publikovaný pod č. 2646/2012 Sb. NSS). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání.
41. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud pouze na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Vzhledem ke všem shora přijatým závěrům posoudil krajský soud žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
44. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 30. května 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu